

Jaroslava Hofmanová

bloudící duše

Jaroslava Hofmanová
bloudící
duše

1. vydání

vydáno v srpnu 2018 jako 74. publikace

vydal Pavel Kohout (www.knihy.cz)

ISBN 978-80-7570-107-7 (epub)

ISBN 978-80-7570-108-4 (mobi)

ISBN 978-80-7570-109-1 (pdf)

Obsah:

Bloudící duše	5
Nikdy tě neopustím.....	8
Záclonka v okně.....	10
Festivalová bouře.....	12
Duch ve skříni.....	14
Červená svíce.....	16
Cítím smrt.....	19
Já jsem vás varoval.....	21
Katova ulička.....	24
Kdoví, jestli ho stihnu pochovat... ..	26
Nevstávej, nebo zemřeš.....	29
Peřina s těžkými sny.....	31
Pohárek navíc.....	33
Prokleté kolo.....	34
Táto, dnes v noci jsem rodila.....	36
Spojení s Oním světem.....	38
Svíčka, která nehoří.....	41
Znám datum své smrti.....	43
Tisíc vzpomínek.....	45

Vykvete a zahyne.....	48
Zazděná.....	50
Poslední růže.....	52
Madona ochránkyně.....	54
Duše mojí babičky	57
Černá můra.....	59
Poslední hovor	61
Další knihy autorky.....	64

BLoudÍCÍ DuŠE

Příběh bloudící duše se přihodil v sedmdesátých letech, kdy Marie nastoupila jako nová sestřička do místního domova důchodců.

V první budově dnešního domova pro seniory v Čáslavi býval původně špitál a sirotčinec, později chudobinec s dětskou opatrovnou, jeho kořeny sahají snad až do šestnáctého století. Poslední podobu získal při přestavbě roku 1909 a tomu odpovídala celková zchátralost, dlouhé temné chodby s vysokými stropy nasáklé vlhkostí, široká dřevěná schodiště vrzající při každém kroku, strašidelná ozvěna v ohromných místnostech, to vše působilo poměrně tísnivým dojmem, ponejvíc v nočních hodinách. Před budovou se však rozkládal příjemný parčík, vzadu nádherná kvetoucí zahrada a prostorný dvůr. K domovu patřila navíc úžasná renesanční zvonice s márnicí i malebný kostelíček svaté Alžběty, zde byli pochováváni především obyvatelé domova. Tehdy zde působily řádové sestry a jedna z nich, sestra Theofila, dostala čerstvou sestru Marii na starost, společně měly i její první noční směnu. Vládla příšerná noc, venku fičel severák, lámal vesele větve stromů a meluzína se s hlasitým pohvizdováním proháněla všema kouty. Marie s Theofilou zkontrolovaly chvilku před půlnocí obyvatelé ležící v přízemí a zastavily se na pokoji číslo devět u starého pana Lojzi. Nevypadl vůbec dobře, chroptivě dýchal, šedl ve tváři a špičatěl mu nos. „Ten má smrt na jazyku,“ pravila Theofila s vědoucí tváří. „Víš, co máš počít, až se jeho srdce zastaví?“ Marie bezděky zakroutila hlavou. „Až navždy zavře oči, tak první co musíš udělat je, že otevřeš okno, aby duše mohla vylétnout ven. Potom tělo omyješ, oblékneš do slavnostního oděvu, složíš mu ruce na prsa a vložíš do nich snítku zelené myrty, kterou ustrihneš na chodbě v květináči. Nakonec se za nebožtíka pomodlíš. Umíš se vůbec modlit?“ Marie skromně přikývla, byla svojí matkou vedená k víře. „Umím.“ „Dobře, ale to není všechno, nejhorské teprve přijde. Potom nebožtíka musíme dopravit do márnice ve dvoře.“

Jsi na to připravená?“ Marie sice přikývla, ale přejel po ní mráz a na srdíčko zaklepal strach. Zvládne to opravdu? Ještě nikdy se nedívala smrti do tváře a představa, že se to dnes stane, jí naplňovala nekonečnou hrůzou. Přimhouřila oči a podívala se skrz okno do černočerné tmy, kde starou kapli kostela ve dvoře, osvětloval pouze bílý měsíční svit.“ Ta márnice je támhle?“

„Ano. Zůstaň chvíli u Lojzíka a vezmi ho za ruku, bude se mu lépe odcházet! Já se zatím zajdu do prvního patra a obejdu to nahoře sama.“ Theofila popošla ke dveřím, ale ještě se maně ohlédla. „Venku je pěkná sibérie a tady se hodně často dochází k výpadkům proudu, je tu mizerná elektřina. Připravila jsem ti na sesterně baterku a taky je tam pro případ nouze pár svíček.“ Odešla a Marie zůstala sama s umírajícím. Posadila se k němu na postel, dotkla se jeho prstů. Byly studené jako led.

Venku začalo hustě pršet, oblohu rozčísil klikatý blesk a někde blízko uhodilo. Ozvala se rána, zhasla všechna světla. Marie ochromená hrůzou, okamžiku pustila nehybnou ruku a utíkala z pokoje. Tma byla neproniknutelná, Marie měla co dělat, aby trefila na ošetřovnu a našla připravenou baterku. Okamžitě jí rozsvítila, jenže baterka začala blikat a kužel světla, který vydávala, pomalu slábl. O Marii se pokoušela panika, sestra Theofila byla někde v prvním patře a kromě padesáti nemohoucích obyvatel tu jiný zaměstnanec nebyl. Popadla silnou, voskovou svíci a zapálila ji právě ve chvíli, kdy baterka zhasla docela. Chvilku strnule stála, zhluboka dýchala a pozorovala plamen svíce, který se mihotal, když zaslechla z pokoje číslo devět podivný zvuk. Ačkoliv měla nohy sevřené strachy, vydala se po zvuku. Byla to její povinnost. Sotva vešla na pokoj, tušila, kolik uhodilo, došla k Lojzovi, dotkla se jeho tváře a věděla, že odešel na Onen svět. Jakže to říkala sestra Theofila? Umýt, obléknout, zkřížit ruce na prsa a ustříhnout malou snítku myrty, kterou mu vloží do rukou. Položila svíci na stolek, a šla ke skříni, aby připravila čisté věci, jenže skříň se s tichým vrznutím otevřela a pan Lojza se na posteli nečekaně posadil. Marie se neudržela, zděšeně vykřikla, tím přivolala jeptišku Theofilu, která přispěchala do pokoje. „Co se děje?“ Marie zděšeně ukazovala na

sedícího Lojzu, nehýbal se, nemluvil, oči měl vytřeštěné. „Byl mrtvý!“ Vyhrkla rozklepaně. „A když jsem mu chtěla připravit oblečení, tak se posadil,“ zašeptala a stále měla na

Lojzu namířený ukazováček. V duchu si svatosvatě slibovala, že hned ráno dá výpověď, že odejde ještě ten samý den. Theofila se matně rozhlédla, potom došla k posteli, nehybného Lojzu položila do postele a zatlačila mu oči. „Je mrtvý,“ pronesla tiše. „Ale jeho duši bloudí stále po místnosti, tys zapoměla tu nejdůležitější věc, otevřít okno, aby duše mohla ven.“ Přešla pokoj, otevřela okno. Venku slábl déšť, blesky i hrom se vzdalovaly a najednou se rozsvítila i světla pokoji. Obě sestry si oddychly a dokončily svoji práci, tělo do márnice dopravily bez problémů. Do rána se již zvláštního nepříhodilo. Marii tak nějak otrnulo, výpověď ráno nedala, zůstala v domově pracovat dalších patnáct let a za tu dobu vypustila do světa mnoho duší. Nikdy prý však už nezažila tak tísnivou noční službu, jako tehdy, když zemřel pan Lojza.

NIKDY TĚ NEOPUSTÍM...

Jakub byl synem našich sousedů, bydlel se svými rodiči a s mladším bratrem Lumírem hned vedle, takže nás v podstatě dělil jen drátěný plot.

Znali jsme se spolu od dětství, ještě dřív, nežli jsme začali chodit do jedné třídy základní školy. Zprvu jsme se oťukávali, pak kamarádili, hráli spolu na „schovávanou“. V osmé třídě jsem se do Jakuba bezhlavě zamilovala.

Zpočátku jsem se snažila já „stydlivka“ to skrývat, ale asi se mi to příliš nedařilo. Na výletě ke konci školního roku jsme si dali první pusu a já byla šťastná jako blecha. Stal se zázrak, vždyť Jakub se do mě zamiloval taky!

„Jsi skvělá holka,“ říkal mi, když mě nesměle držel za ruku. „Jiná, nežli ostatní, nikdy tě neopustím.“

V té chvíli jsem se cítila blaženě. Jakub byl nejhezčí z celé třídy. Vysoký, štíhlý kluk, kterému blondatá patka vlasů padala v jednom kuse do borůvkově modrých očí. Mohla jsem na něm oči nechat. Když jsem přičetla, že se dobře učí a je velký sportovec, musela jsem s pýchou přiznat, že šlo o kluka, kterého mi každá kamarádka mohla závidět! Moje první, platonická láska, jak já ho milovala! Jezdila jsem na každý fotbalový zápas, který hrál, fandila jsem na všech okresních či krajských závodech, kde skákal do výšky. A tajně jsem s ním jezdila na kole k rybníku, kde jsme se v rákosí opalovali a koupali. Jenže na zbytek prázdnin mě mamka poslala k babičce. Nechtělo se mi tam vůbec jet a Jakuba opouštět, ale musela jsem. Stýskalo se mi moc, počítala jsem nedočkavě hodiny, kdy ho zase uvidím. Den, kdy jsem se vrátila, snad nikdy nezapomenu. Mamka mi nachystala večeři, potom si odkašlala a vyměnila s tátou takový divný pohled. „Až půjdeš zítra do školy, měla bys něco vědět,“ nadhodila nejistě. Nevěnovala jsem jí

velkou pozornost, ale o to větší šok jsem po pár vteřinách zažila. „Jakub je mrtvý!“ Pronesla tíše a dívala se při tom z okna. Nejdřív jsem nechápala, co říká, ale když mi to došlo, nevěřila jsem. Další den ve škole Jakub chyběl a na jeho místě v lavici, ležela malá kytička. Nikdo se o něm nechtěl bavit a já nebyla schopná se tehdy ptát. Myslela jsem na něj však každický den. Celé měsíce i roky, nikdy to nepřbolelo. Z deváté třídy jsem odešla studovat střední školu do Prahy a přišly nové lásky. Za tu poslední jsem se provdala, s manželem se odstěhovala do našeho okresního města, porodila tři děti. Od té doby uplynulo bezmála třicet let. Pak mi umřeli rodiče a já jsem se po letech vrátila do rodného domu. Zase jsem byla Jakobovou sousedkou, a vzpomínky na něho intenzivně ožily. Potkávala jsem denně jeho rodiče i bratra Lumíra a často si kladla otázku. Jak by asi dnes Jakub vypadal? Bratr Lumír mu totiž nebyl vůbec podobný. No a potom jsem šla jednou odpoledne s naším nejstarším synem Vojtou z města. „Koukej, mami,“ upozornil mě. „Vidíš táhle toho kluka? To je ten sousedů, jmenuje se Jakub.“ Zvedla jsem oči a krve by se ve mně nedořezal. Proti nám šel po chodníku můj Jakub! Stejná postava, stejná patka do čela, stejné borůvkové oči. „To není možné,“ zašeptalo něco ve mně. „To se mi snad jen zdá!“ Musím přiznat, že jsem měla co dělat, abych ovládla rozčilení, které mě přepadlo. Lumírův syn Jakub jako by z oka vypadl mému Jakobovi. Neskutečná podoba! Snažila se zahnat podivné myšlenky, které se mi vkradly do hlavy, ale nedaly se a já jako bych zaslechla po těch letech, větu, kterou mi Jakub šeptával. „Nikdy tě neopustím.“ To se totiž stalo, vidím ho skoro každý den. Chodí k nám za Vojtou, hraje s ním fotbal, jezdí s ním na kolečkových bruslích. A když si myslí, že se nedívám, tak si mě prohlíží, že mi vždycky naskočí husí kůže. Vím, že je to Jakub.